

Напрямки екологізації туристичної індустрії України

Підготував : Студент групи 51Тдмаг

Буката Євгеній

З проголошенням туризму одним із пріоритетних напрямів розвитку національної культури і економіки невпинно ведеться робота щодо забезпечення створення ефективної системи туристичної індустрії. Розвиток останньої пов'язаний із взаємодією з іншими системами: супутніми господарськими комплексами матеріального і нематеріального виробництва, виробничою та соціальною інфраструктурою, системою розселення, органами управління та природним середовищем, - і супроводжується виникненням різноманітних проблем, що виникають у зв'язку із потребою підтримки стійкого балансу між даними системами. Не останнє місце у їх переліку займають питання взаємодії туризму з довкіллям, оскільки більшість видів туристичної діяльності відбувається в природному середовищі.

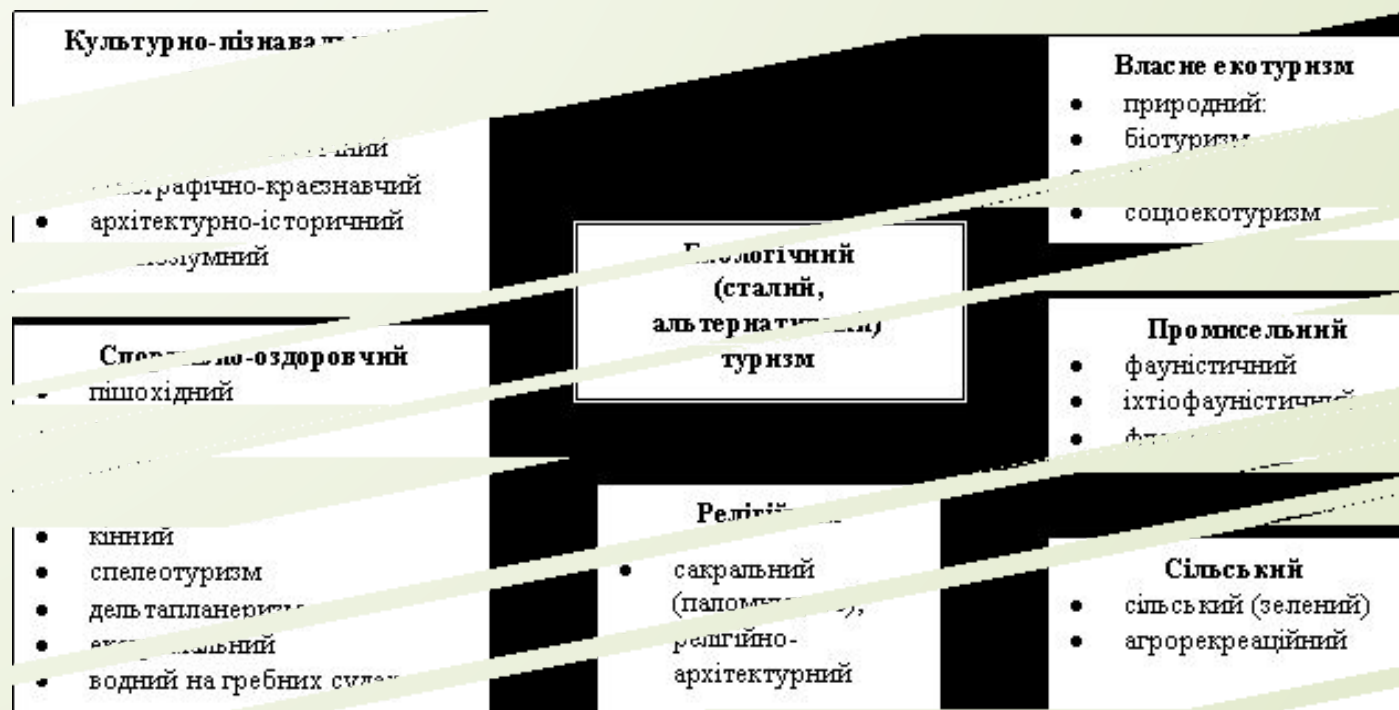

Види сталого екологічного туризму

Теоретично зарубіжні та вітчизняні науковці виділяють 2 різновиди екотуризму: біотуризм (wildlife tourism) та природний (nature) туризм. Біотуризм – туризм, об'єктами якого є будь-які прояви живої природи, чи то окремі види, чи біоценози. Об'єктом природного туризму є будь-яка природа, жива й нежива. Зрозуміло, що термін “природний туризм” ширший, ніж біотуризм і включає в себе останній. Таким чином, виникає потреба у виділенні іншого тематичного напрямку природного туризму, об'єктом якого є нежива природа (гори, печери, водойми тощо). Користуючись термінами екології, назвемо його абіотуризмом. Слід зазначити, що у чистому вигляді біотуризм та абіотуризм зустрічаються вкрай рідко, а їх виділення має лише теоретичне значення.

Щодо включення соціокультурних елементів до екотуризму у науковій літературі зустрічаються різні думки. Деякі автори наполягають на думці, що екотуризм має бути виключно природним. Якщо це так, то варто було б обмежитись терміном “природний туризм”. Але повністю реалізувати мету екотуризму неможливо, лише перебуваючи на природі, вивчаючи її та пропагуючи її збереження. Необхідно звертати увагу на людину, як частину природи та її діяльність, як минулу, так і сучасну, оцінювати екологічну рівновагу між людиною та природою. Тому доцільно було б включити соціокультурні елементи до екотуризму і виділити ще один підвид екотуризму – соціоекотуризм.

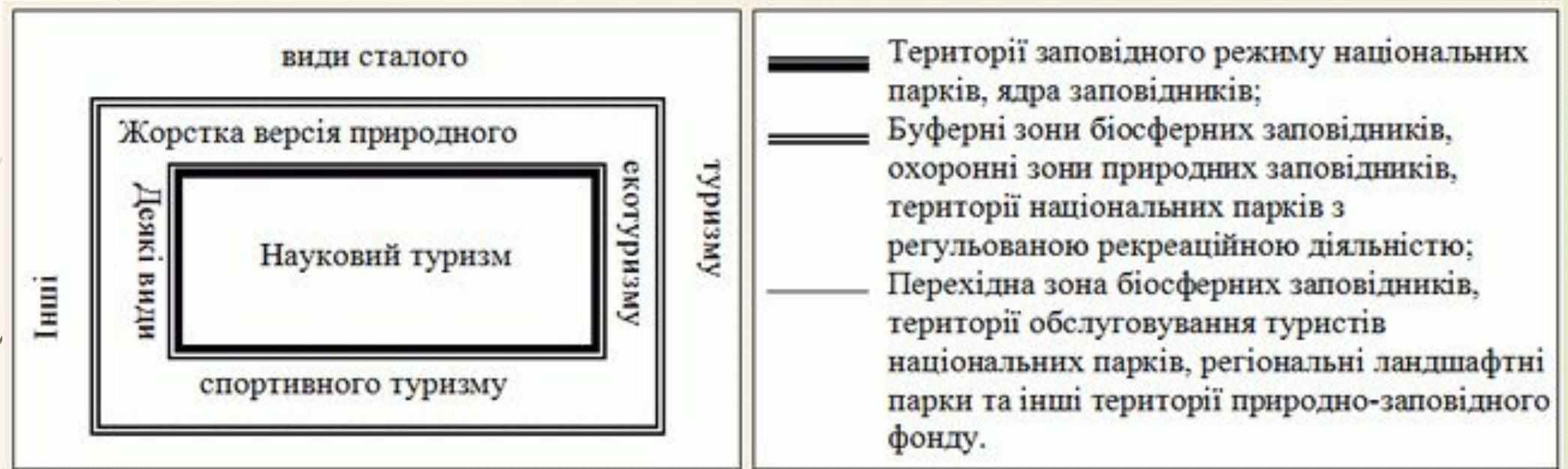

Види туристичної діяльності в різних зонах природно-заповідного фонду

Кількість заповідних територій говорить якщо не про міць держави, то про її мудрість. Станом на квітень 2015 року до його складу входять понад 8 тисяч об'єктів загальною площею 3,3 мільйонів га, або 6,05% національної території. Це, зокрема, 19 природних та 4 біосферних заповідника, 40 національних природних парків, 45 регіональних ландшафтних парків, 3078 пам'яток природи, 2729 заказників, 616 ботанічних, зоологічних садів, дендропарків та парків-пам'яток садово-паркового мистецтва, 793 заповідних урочища. Попри це, площа природно-заповідного фонду в Україні є недостатньою і залишається значно меншою, ніж у більшості країн Європи, де середній відсоток заповідності становить 15%

Незважаючи на бурхливий розвиток екологічних видів туризму, масові його види продовжують залишатись популярними. Це актуалізує пошук шляхів та способів мінімізації впливу туристичної діяльності на довкілля. Заходи з приводу цього повинні проводитись у наступних напрямках:

Основні категорії заповідних об'єктів

- Природні заповідники
- Біосферні заповідники
- Національні природні парки
- Заказники
- Пам'ятки природи
- Заповідні урочища
- Ботанічні сади
- Дендрологічні і інші парки

Структура категорій природозаповідання

